

Arrest

nr. 240 809 van 14 september 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 18 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL loco advocaat B. LOOS en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Y. H., A. (..)

Geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Keren

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

A. C. (..), geboren op (..), nationaliteit: Eritrea

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste en enig middel: schending van artikel 3 en 8 EVRM, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

1. Eerste onderdeel

1.1. De bestreden beslissing bevat louter een standaardformulering, en werd bijgevolg niet uitvoerig gemotiveerd. Als reden van de beslissing verwijst verwerende partij naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en stelt ze dat verzoekster en haar dochter niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Rond het eventuele risico op een schending van artikel 3 EVRM wordt met geen woord gerept.

Het CGVS nam nochtans expliciet een niet-terugleidingsclausule op in de laatste beslissing dd. 27 november 2015 tot weigering van inoverwegingname van verzoeksters' meervoudige asielaanvraag (zie stuk 2).

Het CGVS formuleerde deze clausule als volgt:

"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggesteund mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit."

Op basis van de bestreden beslissing kan verzoekende partij gedwongen worden teruggesteund naar Eritrea, het land dat bij zowel de moeder als dochter in de bestreden beslissing vermeld staat als land van hun nationaliteit.

Verwerende partij schendt hiermee de niet-terugleidingsclausule.

Verwerende partij ging dan ook uiterst onzorgvuldig te werk door geen rekening te houden met deze niet-terugleidingsclausule. Hierdoor werd de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

1.2. Daarnaast schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM. aangezien verzoekster bij een terugkeer naar Eritrea een objectief risico op vervolging loopt, en het slachtoffer zal worden van een vernederende en onmenselijke behandeling.

Verzoekster vreest een gedwongen legerdienst in Eritrea, en zal het slachtoffer worden van buitensporige gerechtelijke vervolging omwille van illegale grensoverschrijding.

Objectieve landeninformatie toont de mensonwaardige omstandigheden aan waarin men deze militaire dienstplicht van onbepaalde duur dient te vervullen. Vrouwen in het bijzonder hebben het zeer zwaar te verduren:

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite the government's promise in 2014 to end the system of unlimited service. Significant numbers of national service conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Although under the law the minimum conscription age is 18, in practice children continued to be subjected to military training

under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at the Sawa National Service training camp. There they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training.

Of 14,000 people who graduated from the camp in July, 48% were women who experienced particularly harsh treatment, including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.

Conscripts were paid low wages and had limited and arbitrarily granted leave allowances which, in many cases, disrupted family life. They served in the defence forces and were assigned to agriculture, construction, teaching, the civil service and other roles. There was no provision for conscientious objection.

Older people continued to be conscripted into the "People's Army", where they were given a weapon and assigned duties under threat of punitive repercussions. Men of up to 67 years of age were conscripted, "(stuk 3)

Het 'Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit' bevestigt uitgebreid het risico dat verzoekster loopt op een mensonwaardige behandeling tijdens de verplichte dienstplicht (zie stuk 4).

Daarnaast loopt verzoekster het risico op langdurige detentie in onmenselijke omstandigheden omwille van illegale grensovergang:

"The right of people to leave the country was restricted. The authorities continued to prohibit those aged between five and 50 years from travelling abroad and anyone attempting to leave through borders was subject to arbitrary detention. " (stuk 3)

The EASO Eritrea Country Focus report of May 2015 ('the May 2015 EASO Report'), citing Proclamation 24/1992, an interview with Representatives of the Department for Immigration and Nationality by the Swiss Federal Office for Migration during a 2013 technical mission and a response by the Research Directorate of the Canadian Immigration and Refugee Board (IRB) stated: 'According to Proclamation 24/1992, a valid passport, an exit visa and an international health certificate are required in order to leave Eritrea legally. The EASO report citing the same Proclamation stated: 'Violations of the exit rules laid down in Proclamation 24/1992 or attempts to cross the border illegally or to help others to do so are — according to the law — punishable by prison sentences of up to five years and/or fines of up to 10,000 birr'.¹⁹⁷ 16.1.2

The UN Report of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, published 4 June 2015 ('the UNCOI report 1): 'Proclamation No. 82/1995 regulating national service prohibits Eritrean citizens of military age to go abroad unless they can prove that they have fulfilled their national service duty or that they are permanently exempted. They might also show their registration card and leave a bond of 60,000 Nakfa [c. £3,600/198] as security that they will return to Eritrea to perform then- national service when they will be called for conscription. However, the system that M as supposed to deliver registration cards to citizens ahead of their national service has never been put in place. Proclamation No. 82/1995 also obliges applicants for a visa to identify another person as "guarantor". The "guarantor" commits to pay a specified amount should the visa holder not come back to the country. ' (stuk 4)

Het objectieve risico op vervolging dat verzoekster bij een terugkeer naar Eritrea loopt, blijkt uit het laatste rapport van Human Rights Watch (stuk 5):

"A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses. "

Een gedwongen terugkeer naar Eritrea zal voor verzoekster en haar dochter een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM. Verwerende partij diende een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek hiernaartoe te voeren. Ze heeft verzuimd dit te doen. waardoor de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden werd.

2. Tweede onderdeel

2.1. Zoals hiervoor reeds werd aangehaald, bevat de bestreden beslissing slechts een standaard formulering omtrent het feit dat verzoekster niet over een geldig paspoort voorzien van een geldig visum beschikt.

De bestreden beslissing rept geen woord omtrent artikel 8 EVRM.

Een terugkeer naar verzoeksters land van herkomst zal nochtans een schending van verzoeksters privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft! recht op respect voor zijn privéleven. zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover hij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland. 5 juli 2005, §59.)

2.2. Verzoekster (en zeker haar minderjarige dochter) heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Verzoeksters dochter, die ook het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, kwam in het jaar 2011 naar België. Op dat moment was ze 3 jaar oud.

Verzoeksters dochter verblijft ondertussen meer dan 8 jaar onafgebroken in het Rijk, en zij groeide hier verder op. België is het enige land waaraan verzoeksters dochter herinneringen heeft.

In de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 16/12/2019 wordt dit privéleven cfr. artikel 8 EVRM als volgt beschreven:

"Vandaag is er een bijzonder niveau van integratie. Celine gaat sinds haar 3 jaar en dus al heel haar leven hier naar school. Ze heeft kleuteronderwijs gevolgd aan de Gemeenteschool Mooi-Bos (stuk 8). Celine heeft het vijfde leerjaar afgerond en zit momenteel in het zesde leerjaar aan de Basisschool Momentum te Sint-Truiden (stuk 9) . Zij spreekt en schrijft vloeiend Nederlands. Celine doet heel hard haar best op school en wordt graag gezien door haar medeleerlingen en leerkrachten. Ze is een gemotiveerde leerlinge en behaalt zeer goede scores (stuk 10). Als naschoolse activiteit, volgt Celine ook dansles aan de kunstacademie te Haspengouw (stuk 11). Onderstaande verklaringen bevestigen dit:

"Celine is een beleefd meisje in de klas. (...) Je resultaten zijn redelijk goed doordat je oefent thuis. Doe zo voort! "(zie stuk 10)

"We kennen jou als een enthousiaste en spontane meid. (...) Je hebt het ganse schooljaar hard je best gedaan, Celine. Hierdoor behaal je mooie resultaten, "(zie stuk 10)

"Celine is een beleefd en behulpzaam meisje tegenover de juf en de kinderen. " (zie stuk 10)

Minderjarige verzoekster is perfect geïntegreerd, heeft haar sociale en familiale netwerk in België en is geëngageerd om een positieve bijdrage aan de maatschappij te leveren. [...] (zie administratief dossier)

2.3. Verwerende partij was op de hoogte van het privéleven van verzoekende partij

Op 16 december 2019 diende verzoekende partij immers een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vanuit het perspectief van het kind. Hierin werd onder meer expliciet aangevoerd dat verzoeksters dochter, die ondertussen meer dan acht jaar ononderbroken in België woont, een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd in het Rijk. De

nodige bewijsstukken van dit privéleven werden eveneens toegevoegd, en bevinden zich in het administratief dossier van verwerende partij.

Verwerende partij ging nooit over tot een beoordeling ten gronde van dit privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM, omdat de aanvraag tot humanitaire regularisatie onontvankelijk werd verklaard op basis van het feit dat de vereiste identiteitsdocumenten ontbraken. Verwerende partij was desalniettemin op de hoogte van dit privéleven op het moment dat ze de bestreden beslissing nam, of diende dit minstens te zijn.

Zelfs indien verwerende partij al deze elementen in het administratief dossier over het hoofd heeft gezien, had het loutere feit dat verzoeksters dochter op jonge leeftijd in België is aangekomen en hier ondertussen meer dan acht jaar onafgebroken verblijft, op zich al moeten volstaan om het bestaan van een privéleven cfr. artikel 8 EVRM aan te tonen. Het spreekt voor zich dat een 3-jarige die in België opgroeit en hier meer dan 8 jaar woont, sterke banden aangaat met de Belgische maatschappij.

2.4. Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.). Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het opgebouwde privéleven van verzoekster in het Rijk.

Verwerende partij rept met geen woord over dit privéleven in België, ondanks het feit dat verzoeksters dochter door de bestreden beslissing zal gescheiden worden van haar vrienden, haar klasgenoten en de rest van haar sociaal netwerk in België dat zij heeft opgebouwd sinds zij hier meer dan acht jaar geleden op jeugdige leeftijd toekwam. Verzoeksters dochter wordt abrupt bevolen haar scholing stop te zetten. Dit alles terwijl zij zal worden teruggestuurd naar een land waarmee zij geen banden heeft.

De bestreden beslissing vormt een bijzonder intensieve inmenging in het privéleven van verzoekende partij.

Desondanks hield verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoeksters' privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM, vond niet plaats wat het betreft het privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden. Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook onvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233

222). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als de juridische overwegingen vermeld. Zo stelt de bestreden beslissing dat verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd op grond van welke feitelijke omstandigheden van dit artikel toepassing wordt gemaakt, met name omdat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan geenszins blijken dat de motivering stereotiep is. Immers wordt duidelijk gewezen op de feitelijke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en wordt daaromtrent gemotiveerd. De Raad wijst er daarnaast nog op dat, zelfs indien in casu sprake zou zijn van een stereotiepe motivering, dit niet betekent dat de gegeven motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de formele motiveringsplicht.

2.3. Verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over een risico op schending van artikel 3 EVRM en wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans een niet-terugleidingsclausule opnam in haar laatste beslissing van 27 november 2015. Verzoekende partij en haar dochter kunnen dan ook niet teruggedeid worden naar Eritrea. Verder wijst zij erop dat zij in Eritrea het slachtoffer zal worden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en verwijst daarbij naar objectieve landeninformatie.

2.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij samen met haar dochter op 7 september 2011 een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. Verzoekende partij was niet in bezit van enig identiteitsdocument en beweerde de Eritrese nationaliteit te bezitten. Op 24 februari 2012 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan de verzoekende partij waarbij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de Eritrese nationaliteit van verzoekende partij. Het beroep tegen voormelde beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 83 688 van 26 juni 2012. In navolging daarvan werd verzoekende partij op 6 juli 2012 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij diende echter op 27 augustus 2012 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, hetgeen geleid heeft tot een weigering van inoverwegingname op 29 augustus 2012 aangezien verzoekende partij geen nieuwe elementen had aangebracht die een ander licht konden werpen op de eerste beoordeling. Op 10 juni 2013 dient de minderjarige dochter van verzoekende partij zelf een verzoek tot internationale bescherming in. Op 17 oktober 2014 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan de dochter. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 144 566 van 30 april 2015. Het aangevoerde argument dat de dochter de Syrische nationaliteit zou hebben werd niet-aannemelijk bevonden. Op 16 oktober 2015 werd de verzoekende partij nogmaals het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Op 23 oktober 2015 dient de verzoekende partij voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in, hetgeen leidde tot een beslissing tot weigering inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag op 27 november 2015. In deze laatste beslissing staat opnieuw te lezen dat geen geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden Eritrese nationaliteit van verzoekende partij. Zo wordt gesteld:

“Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggedeid mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit.

Er dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/ of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggedeid naar uw werkelijk land van herkomst.”

2.5. Ondanks het gegeven dat de bevoegde asielinstantie verschillende keren geoordeeld heeft dat verzoekende partij haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt en uit de beslissingen ter

zake het er eerder op lijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft, blijft verzoekende partij volharden in de stelling als zou zij de Eritrese nationaliteit hebben.

2.6. Omdat verzoekende partij in juli 2017 bereid is zelf stappen te ondernemen om terug te keren naar Eritrea wordt een mail gericht aan de Eritrese ambassade. Er blijkt echter dat verzoekende partij geen enkel bewijs kan leveren van haar identiteit en nationaliteit en ook geen enkele taal van Eritrea spreekt. In dat opzicht zijn de pogingen van verzoekende partij via haar advocaat om documenten van de Eritrese ambassade te verkrijgen ook weinig ernstig.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verwerende partij op 2 mei 2016 een schrijven gericht heeft aan de Ethiopische autoriteiten met de vraag tot identificatie van verzoekende partij. Uit een reactie blijkt dat de Ethiopische autoriteiten enkel reisdocumenten willen geven aan mensen die documenten hebben waaruit hun Ethiopische nationaliteit blijkt of indien deze mensen vrijwillig willen terugkeren. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor verzoekende partij op 10 juli 2018 een afspraak voor een interview op de Ethiopische ambassade had geregeld ter identificatie. Op 9 juli 2018 wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken gemeld dat verzoekende partij niet naar deze afspraak wil gaan.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zelf een document voorlegde van de Ethiopische ambassade van 17 augustus 2018 waarin gesteld wordt:

"The Embassy of the Federal Democratic of Ethiopia in Brussels hereby confirm that Mrs A.Y.H. (...) was at the Embassy Today for a Consular Affairs attestation.

Therefore she is not fulfilled Due to the result there is no any evidence, So the consular section is regretted to inform unless she has evidence that as per the Document requested." (eigen vertaling: de Ethiopische ambassade in Brussel bevestigt dat mevrouw A.Y.H. (...) vandaag op de ambassade was voor een consulaire zaken attest.

Daarom is zij niet vervuld gelet op het resultaat dat er geen bewijs is. De consulaire sectie moet met spijt medelen tenzij zij bewijs heeft dat vanaf het document vereist is.)

Aangaande dit document heeft de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag op 11 februari 2020 geoordeeld dat: *"Uit het voorgelegde attest van de ambassade blijkt dat zij zich aangeboden heeft om een 'consular affairs attestation' te bekomen maar omdat zij geen enkel bewijs van haar identiteit meebracht waardoor dit document niet afgeleverd kon worden. We stellen echter vast dat het aan betrokkene is om haar identiteit te bewijzen ten aanzien van de ambassade. Het is niet buitensporig dat de ambassade wil verifiëren dat betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Ethiopië is. Het is aan betrokkene om het nodige te doen om minstens een begin van materieel bewijs te bekomen. Uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar moeder, haar broer, haar zus en drie halfbroers. Betrokkene toont niet aan dat zij niet aan het nodige begin van bewijs kan komen met behulp van haar familieleden in het land van herkomst. Met betrekking tot de meest recente mails tussen haar raadsman en DVZ over de mogelijkheid van een interview op de Ethiopische ambassade, dienen we op te merken dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat reeds in 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken pogingen ondernomen werden om een interview te bekomen op de Ethiopische ambassade. Deze aanpak was succesvol: er werd een interview gepland voor betrokkene op de Ethiopische ambassade op 10.07.2018. Echter, mevrouw liet via het opvangcentrum op 09.07.2018 aan DVZ weten dat zij niet naar dit interview wenste te gaan (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Mevrouw had dus de mogelijkheid om mee te werken aan haar identificatie maar heeft zich hieraan onttrokken. Deze vaststelling leidt ertoe dat de oprechtheid van haar medewerking aan haar identificatie ernstig in twijfel getrokken wordt. Het feit dat DVZ er nu niet meer in slaagt om een interview voor betrokkene te bekomen bij de Ethiopische ambassade is, kan niet aanvaard worden als geldige motivering voor het niet bekomen van identiteitsdocumenten daar het de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene is geweest om haar medewerking bij het vorige interview te weigeren. Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier dat indien betrokkene een begin van identiteitsbewijs voorlegt de Ethiopische ambassade haar identificatie kan opstarten. Het is aan betrokkene om alle nodige te stappen te ondernemen om minstens een begin van bewijs omtrent haar correcte identiteits- en nationaliteitsgegevens te bekomen. Betrokkene kan hiervoor contact opnemen met haar naast familieleden die nog in Ethiopië wonen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij hiervoor reeds de nodige stappen gezet heeft. Zij toont enkel aan dat zij zich tot de Ethiopische ambassade gericht heeft, zonder enige vorm van bewijs en met loutere verklaringen. Dit*

is onvoldoende om aanvaard te worden als geldige motivering voor het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten.”

2.8. Algehele lezing van het administratief dossier leert dat verzoekende partij geenszins kan geloofd worden als zou zij de Eritrese nationaliteit hebben. Verder doet de verzoekende partij ook uiterst minimale pogingen of weigerde ze zelfs toen haar daartoe de kans werd geboden een interview ter identificatie op de Ethiopische ambassade. Het is aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij de Ethiopische ambassade verschaft met voldoende informatie inzake haar identiteit en achtergrond om haar identificatie toe te laten en dat desondanks haar identiteitsdocumenten worden geweigerd, hetgeen in casu niet blijkt.

2.9. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Eritrea. Zij verplicht de verzoekende partij (en haar dochter) enkel om het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Verzoekende partij heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om documenten te bekomen om zich te begeven naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Het loutere gegeven dat op het bevel om het grondgebied te verlaten “*Eritrea*” wordt vermeld als nationaliteit heeft enkel te maken met het feit dat verzoekende partij blijft volhouden dat zij van Eritrea afkomstig is. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat het bevel verzoekende partij enkel verplicht België te verlaten, maar niet om terug te keren naar een land waarvan zij niet de nationaliteit heeft of er niet kan verblijven.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in Eritrea zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM nu zij niet verplicht wordt zich naar Eritrea te begeven.

2.10. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. In een tweede onderdeel van het enig middel ontwaart verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM, meer bepaald een schending van haar privéleven. Verzoekende partij betoogt dat zij en haar minderjarige dochter een privéleven hebben uitgebouwd in België. De dochter verblijf al acht jaar in België en groeide hier op. Zij kent enkel België. Hoewel dit werd aangehaald in de regularisatieaanvraag, werd dit nooit ten gronde beoordeeld. De verzoekende partij betoogt dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met het aangevoerde privéleven.

2.12. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken; de staat dient een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Tevens dient het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen in overweging te worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

De Raad herinnert eraan dat het beginsel van het (hoger) belang van het kind een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Volgens het EHRM vormt het belang van het kind de eerste overweging in de belangenafweging, is het op zichzelf niet beslissend maar moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Een belangrijke overweging is of het privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Tevens benadrukt de Raad dat volgens het EHRM staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De Raad gaat daarbij na of de verwerende partij zich bij de belangenafweging voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en een kennelijk redelijke afweging heeft gemaakt.

2.13. In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota, opgesteld naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en waarin gesteld wordt:

"Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) *Hoger belang van het kind:*

Hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden wordt van haar enige zorgfiguur. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een bijzondere infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

2) *Gezins- en familieleden:*

De gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

3) *Gezondheidstoestand:*

Geen elementen".

De Raad herinnert eraan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet artikel 8 van het EVRM weerspiegelt.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie

is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Het bestreden bevel, en dus de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, geldt voor het gehele gezin. Er is geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

Wat betreft het welzijn van het kind, dient vastgesteld te worden dat het bestuur aandacht heeft gehad voor het feit dat de moeder de enige zorgfiguur is en dat het in het belang is van het kind dat zij niet gescheiden wordt van haar moeder. Verder oordeelt het bestuur dat niet is aangetoond dat de scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden. De Raad kan deze beoordeling, rekening houdende met de gegevens van het administratief dossier, volgen. Evenwel blijkt uit deze beoordeling niet dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de argumentatie van verzoekende partij dat haar dochter zich sinds driejarige leeftijd in België bevindt, hier steeds school heeft gelopen en al acht jaar in België verblijft. Verzoekende partij had aangehaald dat de leefwereld van het kind zich volledig in België bevindt en haar kind geen band heeft met het herkomstland. Er wordt tevens gewezen op de mentale toestand van het kind en het feit dat zij steeds in het Nederlands school heeft gelopen en een taalachterstand zou kennen bij terugkeer.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een afdoende afweging heeft gemaakt. Verwerende partij is bij het treffen van de bestreden beslissing voorbijgegaan aan een aantal argumenten die betrekking hebben op het welzijn van het kind. Het kwam de verwerende partij evenwel toe daaromtrent standpunt in te nemen en dit dient te blijken ofwel uit de bestreden beslissing ofwel uit de stukken van het administratief dossier. Evenwel blijkt niet dat de verwerende partij alle aspecten zoals hoger aangehaald met betrekking tot het welzijn van het kind in ogenschouw heeft genomen.

2.14. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij inzake de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM door de verzoekende partij als volgt:

“M.b.t. de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat vooraleer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, er een onderzoek gevoerd werd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en werd geoordeeld wat volgt:

“1) Hoger belang van het kind:

☐ *Hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden wordt van haar enige zorgfiguur. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een bijzondere infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.*

2) Gezins- en familieleven:

☐ *De gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.*

3) Gezondheidstoestand:

☐ *Geen elementen”*

Waar zij een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds meerdere malen het voorwerp uitmaakte van bevelen om het grondgebied te verlaten en dat verschillende bevelen definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Bovendien wordt een schending van voormelde rechtsnorm niet aangetoond. Verzoekster toont niet aan welke banden in België zouden zijn opgebouwd die dermate sterk zijn, zodat zij bescherming genieten van artikel 8 EVRM. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar kindje niet zou kunnen schoollopen in haar herkomstland. Het tegendeel wordt ook niet aangetoond in het verzoekschrift.”

2.15. Zoals reeds hoger aangegeven erkent de Raad dat de verwerende partij een zekere belangenafweging heeft doorgevoerd waar zij erop wijst dat de moeder de enige zorgfiguur is en het dus in het belang van het kind is daarvan niet gescheiden te worden alsook dat niet is aangetoond dat het kind niet in het herkomstland naar school kan. Evenwel kan de Raad, gelet op de stukken van het administratief dossier, de verzoekende partij volgen in haar standpunt dat hieruit geen afdoende belangenafweging blijkt. Immers had zij de verwerende partij gewezen op de verblijfsduur van haar kind in België, het gebrek aan banden met het herkomstland, de mentale toestand van haar kind en de

taalachterstand van haar kind bij terugkeer naar het herkomstland. Er blijkt nergens uit dat de verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen. Het verweer van de verwerende partij in de nota doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.16. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER